

OYUN KİŞİSİ

Sedef.

29 yaşında. Kötü bir dansçı, iyi bir beyaz yakalı. Bir sanatçı duyarlığı, derinliği taşıyor yine de. Taşralı. İyi okullarda, çok da iyi bir üniversitede okumuş ama. Kimseye ihtiyacı yok. Hâlâ küfür ederken sesini alçaltıyor, sanki annesi duyacakmış gibi. Sevgiye tahammülü yok.

MEKÂN

Herhangi bir plazada, herhangi bir ofis — ama bunun bir önemi yok, Sedef bilse yeter. Bir de tutsağı var kimsenin görmediği; dekor sayılır.

ZAMAN

Bugün, hemen şu an.

SEDEF

Bir konuşmanın orta yerindeymiş gibi.

O virgül öyle canımı sıktı, öyle bir tadım kaçtı ki... Abi sabahın köründe uyanmışım zaten, toplansan dört saat uyumamışım. Ev arkadaşım pencereye tünemiş kaltak kaltak gülüyor bana. Kızı zaten boğmaya yer arıyorum. Gel gel diyor, bak burda ne var. Telefondan saate bakmaya çalışırken bir de kahve döktüm elime. Kız hadi hadi deyip duruyor. Perdeyi açtım bir sinirle sonuna kadar. Güneş daha yeni doğuyor. Karşımda o kıpkırmızı yazı, o iğrenç virgül. Sedef, virgül, satırbaşı, seni seviyorum. Ev arkadaşım kahkahayı bastı. Kulaklarımdan başladı vücudum yanmaya. Her yerimi sardı yavaş yavaş. Bugüne kadar yediğim dayaklarımı, duyduğum onca küfürmüş falan hepsi yalan. Ben hayatımda bu kadar küçücük, bu kadar aşağılanmış hissettiğimi hatırlamıyorum bak. Baktıkça baktım o aşırı biçimli s'lere, o virgüle hele. Böyle, kafese tıklmış bir hayvan gibi kaldım orda. Sokağından koparılmış, genç ama hasta, korkmuş. Korktuğu için de hırçın. Parçalamak istedim o kafesi, nasıl hem de, kaçarken önüme geleni ısırarak istedim. Kaldı mı böyle adamlar ya dedi kaltak, bir kahkaha daha patlattı. Öyle bir bakmışım ki gözlerinin içine... Tamam be dedi, senle konuşulmaz zaten. Ya siktir ordan dedim, siktir git. Oflaya poflaya çıktı evden. Suç bastırarak ya. Akşam eve o çirkin suratını sallandıra sallandıra girecek ya. Bir tripler, bir afra tavra.

Taklit ederek.

Kısar mısın artık müziğin sesini diyecek. Sonra ben ona günlerdir söylemiyormuşum gibi bulaşıkları makineye dizmeye başlayacak. Lütufmuş gibi duşakabinden saçlarını toplayacak. Biliyor nasıl olsa kız. Ben odamdan çıkıp geleceğim. Ayaklarım davul gibi şişmiş. Tamam gerisini ben hallederim diyeceğim.

Bu kez kendini taklit ederek.

Ya tamam işte mal, özür dilerim diyeceğim. İşler yoğun biliyorsun, bir yandan provalar var, çok yoruluyorum ondan bu hırçınlığım. Yoksa sana karşı bir şeyim olduğundan değil. Sen hep böylesin diyecek o da. Koltuğa yığılıp ağlamaya başlayacak. Sen herkese istediğini söylersin. Biri sana en ufak bir şey diyecek olsa hemen dikenlerini çıkarırsın. Yok zaten

annem şöyle, erkek arkadaşım. Konuşacak da konuşacak. Benim cringe'den başım dönecek tabii o sırada.

Düşündükçe çıldırdım o kapıyı çarpıp çıktıktan sonra. Evde kahve bitti. Whatsapp grubuna mesaj attım hemen, bir iki saat yokum ben dedim. Gece ikiydi zaten ajanstan çıktığımda. Arkasından ben de çarpıp çıktım kapıyı, sigara içmek için güya. Eve dünyanın kirasını veriyoruz bir tane balkon yok. Tabii ne sigara almışım ne çakmak. Aşağıdaki markete uğradım, onun suratında da aynı kaltak sırtış. Adımı öğrendi ya bir kere, Instagramdan kaç kere yazdı göt. Bir touch blue dedim, baktım cüzdanı da almamışım. Dönüşte veririm, kusura bakma dedim. Çıktım, karşımda o yazı. Sedef, virgül, satırbaşı, seni seviyorum. O zaman anladım başıma ne büyük bir bela aldığımı. Hadi bakalım dedim, dünyayla kavgan başlıyor yeniden.

Parka gittim, ama nasıl, koşuyorum bildiğin. Çakmağı yine unuttum tabii. Kafa mı bıraktınız ki? Neyse, ayrı ayrı banklarda tek başlarına oturan bir sürü amcadan birine sordum çakmağınız var mı diye. Çakmak var ama sigara yok dedi. Açtım paketi, bir tane uzattım. O cebinden çakmağı çıkarırken elindeki astım spreyini gördüm. Çıkardım iki sigara daha verdim. Sevgi ya sonuçta bu, di mi? Çok seviyor ya sigara içmeyi, ölsün amına koyayım. Sevmek öyle kolay değil. O kadar mutlu oldu ki otobüste görsen yer vereceğin adam, elimi öpecek neredeyse. Al bak, sevgi. Bir sigara yaktım, yığıldım sırt üstü yere.

Yere bir dans koreografisindeymiş gibi ustaca bırakıyor kendisini.

Ay orada duruyor hâlâ. Fıskiyeler çalışmaya başladı. Kargalar üşüştü hemen yıkanmak için. Ben de yıkandım onlarla. Uyanırım sandım. Ama ne zaman kaçıp giden aya baksam gözümün önünde yine aynı yazı. Aynı virgül, aynı satırbaşı.

Sigara var mı sende?

Sen sigara da mı içmiyorsun? Of. Hiç mi işe yaramaz bir insan?

Çantasında tütününü arıyor, konuşmasında bir tür dalgınlık.

Yazı bir iki gün kaldı duvarda. Gidip gelip baktım. Baktıkça biraz alışırım belki, öfkem soğur sandım. Her baktığımda aynı aşağılanma ama, kulaklarımdan başlayan aynı sıcaklık. Biri bana meydan okuyor diyordum

sürekli. Bunu yazan kimse benim onu bulmamı istiyor. Her harfi inceledim günlerce, tek tek.

Tütünü buldu sonunda, bir sigara sarıyor.

Bir sabah ben işe giderken boyamaya geldiler duvarı. Aşağı koştum hemen, başladım çirkefe. Size ne dedim, ne zararı var dedim, falan. Benim yara izim oldu o duvar, o yazı. Hani elini kesersin, dalgınlıktan, ne bileyim beceriksizlikten. Canın acımaz çok fazla aslında ama kendini aptal gibi hissedersin. İzi kalırsa bir de... Baktıkça kendine kızarsın. Niye abi, ben niye başkaları gibi olamıyorum? Dupduru, ıslıl ıslıl bir tenle dolaşamıyorum ortalıkta? Öyle kendinden memnun, öyle dünyayla barışmış, sakın...

Sigara parmaklarının arasında, belki de çoktan yakmış.

Olmaz dediler, biz de emir kuluyuz. Bir fotoğrafını çektim. Metroda baktım durdum fotoğrafa aklımdan bir sürü şey geçirerek. Seni seviyorum seni seviyorum seni seviyorum.

Seyirciye.

Bir bok bildiğin yok abi senin sevgiyle ilgili. Bana soracaksın onu sen, ben aşk çocuğuyum. Hem de nasıl bir aşk, rüyanda göremezsin. Yerli dizilerde bile göremezsin öyle söyleyeyim, o kadar vıcık vıcık, o kadar arabesk... Anlatayım sana bak sevgiyi. Öyle bir aşkmış ki annemle babamın arasındaki, ben zehrini otuz yıldır bedenimde taşıyorum. Aynada görüp nefret ettiğim her yerimde sevgi var. Pişman olduğum her şeyde, bir gün oturup ağlaya ağlaya itiraf etmek istediğim her şeyde, altından kalkamadığım her yükte aşk var.

Ben babamı on altı yaşındayken gördüm ilk. Annemin bana hamile kaldığı yaşta. Küçük yer, büyük aşk. Dinle bak, sen seversin böyle şeyleri. İşte mektuplar, ağaçlara sıralara birbirlerinin isimlerini kazımalar, ben sensiz yaşayamamlar. Annemi her gördüğünde gözleri dolarmış babamın, bunu bir arkadaşı anlatmıştı. Güya küçük şehre sığmayan kocaman bir aşk, sığamadıkça da boğmuş annemi, babamı, ailelerini. Sonra, ben. Annem buna ben galiba hamileyim demeye kalmadan annemle selamı sabahı kesmiş bir adam benim babam. Fransa'ya kaçmış abi akrabalarının yanına. Oradan öylesine bir manzara resimli bir

kartpostala ben daha küçüğüm, böyle bir sorumluluk alamam, nolur affet yazıp göndermiş. Büyük âşık.

Sigarayı hatırladı, yakıyor.

Yol boyu böyle şeyler geçti aklımdan hep. Bir gün çarşıda biri durdurmuştu beni. Dershanelerden çıkmıştım. Dev gibi bir herif, yakışıklı da hatta. Elini uzattı, sıktım. Yumuşacık, kocaman bir el. Hiç dert görmemiş bir el ama. Hiç dayak yememiş bir vücut. Dedim ya, kendinden memnun, dünyayla barışmış, sakin... Çok da iyi hatırlamıyorum da babanım ben senin dedi, ne kadar büyümüşsün, tanımazsın tabii... Öyle şeyler. Abi ben bir koşmaya başladım, hayatımda o kadar hızlı koşmamışımıdır. Biri görse, bu laf anneme gitse kesin dayak var. Annemin sebebe ihtiyacı da yok gerçi, dayak hep var.

Anlık bir es.

Dayak arsızıyım ben tam. Beni ne dayakla ne sevgiyle korkutabilirsin. Yürüyen merdivenlerden çıkarken tamam dedim, madem benim de bir âşığım var, beni de peşinden koşturacak belli, koşarım ben de. Benimle alay ediyor ya, yaşatmam abi ona bu keyfi. Ertesi gün direkt markete indim. Kamera kayıtlarını sordum. Kayıt tutmuyoruz falan dedi önce. Üstüne gittim. Buz gibiyim ama, psikopat gibi bakıyorum, yüzümde ifade yok. Baktı ciddiym patrona sor dedi. Dedim ki gel açık açık konuşalım. Bana bu kayıtları verdin verdin, nasıl ulaşırsın orası senin sorunun. Vermezsen Instagram'dan attığın mesajlar duruyor. Apartmanı bırak bütün mahalleye gösteririm hepsini.

Keyfi biraz yerine geldi.

Abi... Ağlayacaktı neredeyse adam. Dil dökmeye başladı. Polisin istemesi lazım dedi, ben patrondan istesem de bir şey değişmez dedi. Dedi de dedi. Tamam dedim. Bu iş bu kadar kolay çözülse şaşardım diyorum içimden. Ama dedim sen artık benim ölüm listemdesin. Kendine dikkat et, Instagram işini de biraz azalt.

Peşinden koşacağım koşmasına ama hayvan gibi işim var. Bir ay sonra audition var, prova yapmam lazım, zaten sabahlara kadar ajanstayım. Eve çıktım, taktım kulaklığı ev arkadaşım başlamasın yine müziği kıs filan diye, dans ediyorum. Bir müziği duyuyorum bir de parkeye vuran ayaklarımı. Ayna kaplı duvarda kendimle beraber o yazıyı da görüyorum.

Pat diye bileğimi burktum abi. Küfür ede ede salona girdim, elimde buz. Kız bana bakıyor salak salak. Konuşmak için çatlıyor ama korkuyor da. Buzu bileğime bastırır bastırmaz siktir ya dedim o sızıyla. Abi bu o olmasın? Kim ya dedi. Boşver dedim, çıkıyorum ben, görüşürüz. Taksi buldum zar zor. Babamın akrabalarının yaşadığı mahalleye gittim ta Gaziosmanpaşa'ya. Bastıkça ayağım sızlıyor, sızladıkça ben iyice sinirleniyorum. Sokakta ne kadar insan varsa mal gibi bana bakıyor. Ben halamın beni zorla bulup getirdiği aile apartmanını arıyorum.

Bir kez daha sigarayı hatırladı, günün ilk sigarasıymış gibi yakıyor, öyle de çekiyor içine.

Bir gün okula geldi bu. Daha ikinci senenin başlarındayım. Ağladı bir sürü, özür diledi. Ben seni çok seviyorum halacım, her gün bebeklik fotoğrafına bakıyorum dedi, nereden bulduysa. Bak olan oldu, daha ne kadar yaşayacağımızı Allah biliyor, gel uzatmayalım dedi. Hiç istemiyorum gitmek. Bu olayları anlattığım bir arkadaşım zorladı, o senin canın kanın muhabbetleri işte. Devasa bir masada bir sofraya hazırlamışlar. Herhalde bir 20 kişi falan var, hepsi de bana bakıyor. Ben sirk hayvanıyım ya. Onu da ilk o masada gördüm, eniştemin yeğeni. İki sene götümünden ayrılmadı. Nereye gitsem karşımda çocuk, evlen benimle deyip duruyor. Polise gittim en sonunda, halam yalvardı da öyle çektim şikayetimi. Mozaik kaplı duvarlardan tanıdım apartmanı. Baktım binanın önünde, arabada telefonla konuşuyor. Asıldım kapıya hayvan gibi, kilidi açtı, içeri girdim. Bembeyaz oldu yüzü. Uzaklaşalım buradan halam bizi görmesin dedim. Mahallenin dışında bir yerde sağa çekti. Telefonda yazının fotoğrafını gösterdim. Bunu sen mi yazdın dedim. Kabardı bu bir anda, o iş geride kaldı kızım, ben daha o gün karakola gömdüm bu aşkı dedi.

Yüzü bu boktan lafı hatırlayınca buruşuyor.

Abi bırak şimdi mahalle edebiyatını dedim. Nasılım ama var ya, gırtlığına yapışmamak için zor duruyorum. Yüzüme bir bakışı var, sanki nikah masasında bırakıp gitmişim çocuğu. Tadım kaçtı iyice. Anahtarı kontakten aldım. Senin yüzünden yediğim dayak her gün aynada benim karşımda dedim. Bana şimdi doğruyu söyle, uzamasın bu iş.

Kaşını gösteriyor.

Yoksa ben de senin karınla aranı aynı böyle açarım. Ne zaman oldu bu olay diye sordu, söyledim. Telefonu aldı birini arıyor, hoparlöre aldı dıt dıt dinliyoruz birlikte. Soruyorum kimi arıyorsun sus sus diyor. Yaşlı bir adam açtı sonunda. Baba noldu bizim inek diye sordu bu, hani ben oradayken veteriner gelmişti, üç gün oldu merak ettim. Adam anlatmaya başladı. Anahtarı suratına fırlatıp çıktım ben de arabadan. Bir yandan da ayağımın ağrısından bayılmamaya çalışıyorum. Taksiye bindim. Ayağımı hissetmiyorum ama şimdi de kaşım... Sanki annem daha dün açmış gibi sızlıyor.

Şimdi daha uzun bir es. Anlattıklarına da kaşının hatırlattıklarını da canı düşündüğünden fazla sıkıldı. Tuhaf geliyor bu ona. Atlattım sanmıştı.

Hatırlamak istiyorum ya. Cidden. Bugüne kadar gömerek geldim hepsini. Belki bu zamana kadar bu lazımdı. Gömmek yani. Arkamdan kimse takip edemesin diye köprüleri de yakmak.

Belli belirsiz gülüyor, öfkeden.

Seni seviyorum... Yazıyı gördüğümden beri düşünüyorum. Şimdi bana ne olacak diye değil ha. Şimdiye kadar noldu, ben şimdi niye buradayım? Düşünüyorum, abi bir sürü insan vardı. Nereye kayboldu bu insanlar? Yıllar sonra Facebook'a falan girdim yazı yazanla ilgili bir iz bulurum diye. Bir sürü eski mesajı okudum. Tamam çoğunun adı kalmış bende. Aramızda neler geçti biraz biraz hatırlıyorum. Benim bu kadar arkadaşım vardı, ben şimdi niye yalnızım? O kadar kalabalıktı hayatım madem, şimdi niye derdimi anlatıp yardım isteyecek kimsem yok? Unutmak kolayıma geldi çünkü. Çünkü bir şey olmam gerekiyordu benim, biri. Beni tanıyanlar varken yapamıyordum bunu. Böyle kaygan bir şey işte sevgi dediğin. Sabun gibi. Çok sıkı tutarsan kayıp gidiyor. Biraz gevşek tutarsan yine... Niye düşünüyorum, sana niye söylüyorum bunları bilmiyorum. Hatırlamak istiyorum.

Eli kaşına gidiyor yine, parmağıyla o izi yokluyor.

Daha bu eniştemin yeğeni ilk peşime düştüğünde biri yetiştirmiş anneme. Bir iki ay telefonlarıma çıkmadı. Finaller bitti, üvey babamı aradım bilet parası için. Gel gelmesine ama anan cinlendi yine dedi. Sen gelince beni ara ben alayım otogardan seni. Bir yandan tahmin ediyorum tabii neye cinlendi. Bir yandan da aklıma bin türlü şey geliyor. Abi diyorum acaba bu kadın dans sınavına girdiğimi de mi duydu bir yerlerden? Günlerce

uyumadım ya. İndiğimde arabada bekliyordu beni adam. Yüzü nasıl yorgun var ya... Sanki ben gittim gideli annem onu da uyutmamış, sanki en sevdiği insan ölmüş dün. Fena adam değildi aslında. Onu da annemin aşkı mahvetti. Altı yaş küçük adam annemden, düşünabiliyor musun? Küçükük yerde hem de. Gerçi bizim aile alışkın böyle dramalara ama küçükük yer işte yine de. Yirmi yaşındaydı annemle evlendiğinde.

Dün gibi hatırlıyorum ya. Dedem başta sahip çıkmış annemle bana ama ben okula başlayınca ağır geldik abi. Emekliydi dedem. Hani köyde tarlası falan da yok. Sokağa çıksa, kahveye falan gitse hemen başlıyorlar konuşmaya arkasından. İşe de giremez yani. Yıllarca eve kapattı kendini o da. Annemle ben de masraflı olmaya başlayınca evlenemedi diye anneme söylenmeye başladı. O zamanlar çıktı ortaya üvey babam. Bunun babası ilçedeki tek içkili yerin sahibi. Pavyon da demeyeyim de öyle bir yer işte. Zenginler. Üvey babam evin tek çocuğu. Kaç kere kavga etti babasıyla. İlçede herkes bizi konuşmaya başladı yine. Bizim eve akıyordu tabii bütün dedikodular. Ninem annemi köşeye çekip seninki yine çarpmış kapıyı çıkmış diyordu.

Bu ergen maçoluğu ve ninesinin bundan etkilenmesini komik bularak.

Erkek. Babası bıktı herhalde sonunda. İkna oldu bir şekilde. Annem de ikna oldu. İstedikinden değil ha. Beni çok sevdiğinden.

Es.

Eve girdik. Üvey babam önümde. Valizimi bıraktı ama hiç kıpırdamıyor. Bir şey de demiyor. Annem çılgık kıyamet bağırmaya başlayınca ittim kenara onu. Abi kadın daha kafamı görür görmez fırlattı küllüğü suratıma. Baya da iyi nişancıdır ha. Beni terlikle taşla falan vura vura geliştirdi skill'lerini. Kaşım hayvan gibi açıldı. Gözüme akan kandan önümü göremiyorum. Üvey babam ilk defa öyle sarıldı bana. O kadar da dayak yedim halbuki karşısında annemden. Ağzını açıp bir şey diyemedi. Asla ama. O gün de bir şey demedi ki. Çıkardı beni evden.

Kaşı kaşınıyor, iyileşmekte olan bir yara gibi. Kaşıyor o da.

İlçeden uzakta bir yere götürdü beni. Kaç saat oturduk arabanın içinde. Konuşmuyoruz. Elimde kıpkırmızı bir peçete, kaşıma bastırıyorum. Kan durmadı, hadi hastaneye gidelim dedi sadece.

Gül biraz ya. Canını sıkmak için anlatmıyorum bunları. Bil diye söylüyorum, öğren, gençsin daha. Çok seviyorum, sensiz olamam, canımı veririm falan... Bunlar kolay geliyor abi sana büyük ihtimalle. Veremiyorsun işte canını bak. Buraya geldiğimizden beri gözlerinin altı halka halka oldu. Beş yaş yaşlandın.